

Arrest

nr. 340 046 van 23 januari 2026
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 13 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2025 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 18 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2025 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 345 549.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Palestijnse nationaliteit te bezitten. U ben soennitisch moslim. U heeft uw hele leven tot aan uw vertrek uit Gaza in Khan Younis gewoond. U ging er tot uw 18 jaar naar school en was er vervolgens werkzaam binnen de landbouw.

U verliet Gaza op 13 september 2023. U begaf zich via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u in november 2023 aankwam en asiel aanvraag. Er werd u de vluchtelingenstatus toegekend. U verbleef gedurende uw eerste maand in Griekenland in een opvangcentrum, maar werd na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus het centrum uitgezet. U verbleef vervolgens zo'n 3 à 4 weken in Athene op straat en was er in het zwart werkzaam in de bouwsector. Na in totaal zo'n twee maanden te hebben doorgebracht in Griekenland verliet u het land en kwam u naar België. Uw verzoek om internationale bescherming diende u in België in op 29 april 2024.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Palestijns paspoort. U legt voorts ook kopies neer van volgende documenten: attest van traumatische letsels; medisch rapport; UNRWA-registratie; Palestijnse identiteitskaart; geboortecertificaat; bewijsstuk oprichting Palestina; aangifte verlies documenten in België; bewijsstukken afvoering van ambstwege; foto's; Griekse verblijfstitel; Grieks paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn in uw administratief dossier (zie blauwe map administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U diende er op 3 november 2023 uw asielaanvraag in en er werd u op 21 november 2023 de vluchtelingenstatus toegekend. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 6; p. 9).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigen van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn NGO's

actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van

Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het feit dat u korte tijd na de toekenning van uw beschermingsstatus vertrokken bent, niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen. Zo bevestigt u in totaal zo'n 2 maanden in Griekenland te zijn gebleven (CGVS, p. 7), en het land zo'n maand na het verkrijgen van uw documenten verlaten te hebben (CGVS, p. 13).

Ook het feit dat u niet op zoek ging naar een legale job (CGVS, p. 13), noch een woonplaats (CGVS, p. 13-14), getuigt van weinig inzet om er uw leven te trachten uit te bouwen. U verklaart dat u in de maand waarin u nog in Griekenland bleef na het verkrijgen van uw documenten niet op zoek ging naar een officiële job omdat u niet over de nodige documenten beschikte. U zou namelijk zo'n 350 EUR moeten betalen om een AFM en AMKA te verkrijgen (CGVS, p. 14). Opmerkelijk is dat u suggereert dit niet te kunnen financieren, maar vervolgens wel in staat bleek om uw vliegtickets naar België te betalen met het geld dat u verdiende toen u gedurende uw asielpprocedure in Griekenland aan de slag ging (CGVS, p. 9). Wat de AFM betreft, blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. *Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland*. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (*Ibidem*). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (*Ibidem*).

In dit geval heeft u uw aanvraag om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend en heeft u nog steeds een geldige verblijfsvergunning (ADET). Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in

Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoot.

Wat de AMKA betreft, wijst het CGVS erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooiën van deze procedures in de periode 2020-2024 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; *Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; *Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren.

U meent niet te kunnen terugkeren naar Griekenland omdat u uw documenten kwijt bent geraakt (CGVS, p. 4). Vooreerst is het opmerkelijk dat u meent zich niet te herinneren op welke manier u deze documenten precies kwijtraakte, terwijl u deze documenten zo'n 2 maanden voor uw persoonlijk onderhoud kwijt zou zijn geraakt (CGVS, p. 7). U legt ter bewijs van het verlies ook een attest van verlies van de politie van Namen neer (document 8 groene map administratief dossier). Er dient echter opgemerkt te worden dat dit attest van verlies zich louter op uw verklaringen berust, en dat dit dus geenszins een bewijs van het effectief verlies van uw Grieks paspoort en verblijfstitel uitmaakt. Het attest vermeldt overigens enkel het verlies van uw Grieks paspoort en niet van uw verblijfstitel. Voorts is het uiterst opmerkelijk dat u uiteenlopende verklaringen aflegt over het verlies van deze documenten bij het CGVS en bij de DVZ. Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u deze documenten zo'n twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud zou zijn kwijt geraakt in Namen, maar bent u niet meer zo zeker hoe precies (CGVS, p. 7). Bij uw interview op de DVZ verklaarde u echter dat u uw Grieks paspoort en uw Griekse verblijfsvergunning vernietigd had op de luchthaven in België én dat u hier geen kopies van kon voorleggen (Verklaring DVZ, pagina 10 vraag 23; Bijkomende vragen M-status Griekenland). Deze verklaringen bij de DVZ staan haaks op uw verklaring tijdens het persoonlijk onderhoud, daar u tijdens het persoonlijk onderhoud voorop stelt dat u uw documenten kwijtgeraakte zo'n 2 maanden voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond. Bovendien kon u ook een foto voorleggen van zowel uw Grieks paspoort als uw Griekse verblijfstitel. Geconfronteerd met deze vaststelling gedurende het persoonlijk onderhoud, ontkent u uw verklaringen bij DVZ en verklaart u dat de tolk misschien een fout maakte en dat u bij DVZ verklaarde dat uw documenten in uw rugzak staken. Dit kan echter niet gelden als een bevredigende verklaring, daar u bij DVZ tot tweemaal toe verklaarde uw documenten te hebben vernietigd (Verklaring DVZ, pagina 10 vraag 23; Bijkomende vragen M-status Griekenland) en u uw verklaring bij de DVZ ondertekende. Uw uiteenlopende verklaringen omtrent het al dan niet in het bezit zijn van uw Grieks verblijfsdocument alsook uw paspoort tasten uw algemene geloofwaardigheid grondig aan. Bovendien kan er gezien uw uiteenlopende verklaringen ernstig getwijfeld worden aan het feit dat u wel degelijk uw documenten verloor.

Echter, zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw verklaring dat u niet langer over uw Griekse verblijfstitel en paspoort beschikt, merkt het Commissariaat-generaal op dat, hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van specifieke moeilijkheden waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van een geldige verblijfsvergunning bij terugkeer worden geconfronteerd, deze objectieve informatie geen verwijzing bevat naar soortgelijke problemen waarmee personen die niet langer in het bezit zijn van de gedrukte verblijfsvergunning zouden worden geconfronteerd. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET). Hiervoor moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document te melden en een verklaring van verlies te verkrijgen, die aan de politie moet worden overgelegd. De politie geeft de betrokkene een kennisgeving.

Het Asielbureau moet van deze kennisgeving in kennis worden gesteld en ongeveer vier maanden na de kennisgeving neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is genomen, moet een afspraak worden gemaakt bij het bevoegde politiebureau om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wpcontent/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Tevens blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is (uw verblijfsvergunning verloopt op 20 november 2026 (zie document 11 groene map), u beweert alleen dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn. Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. U zal dus niet met dezelfde moeilijkheden worden geconfronteerd als de begunstigden van internationale bescherming in Griekenland wiens verblijfsvergunning is verlopen en die naar die lidstaat moeten terugkeren.

Uit objectieve informatie blijkt ook dat het fysieke document pas ongeldig wordt nadat aangifte van diefstal of verlies naar behoren is gedaan, bij de politie in Griekenland (ibid.). Deze informatie geeft evenmin aanleiding om te vermoeden dat de ongeldigheid van een gedrukte ADET, in het kader van een procedure die tot doel heeft een identiek document te vervangen, zou leiden tot de opschorting of intrekking van het verblijfsrecht of andere rechten die aan dit document zijn verbonden. Bijgevolg zou u, zelfs indien zou moeten worden geconcludeerd dat u niet langer in het bezit bent van uw gedrukte verblijfsvergunning, niet worden geconfronteerd met de moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die niet langer over een geldige verblijfsvergunning beschikken.

U verklaart dat u Griekenland verliet omwille van het racisme (CGVS, p. 9). Zo werd u meermaals door de politie gecontroleerd en gefouilleerd (CGVS, p. 9). Het CGVS merkt echter op dat het controleren van verblijfs- en identiteitsdocumenten behoort tot het takenpakket van de politie en dat de Griekse politie dus louter hun werk deed. U maakt geen gewag van eventuele particuliere problemen die u ondervond gedurende deze controles, louter het feit dat deze meermalig gebeurden. Gevraagd of u nog andere feiten van racisme meemaakte, verklaart u dat men er een hekel had aan Arabieren. Zo zouden ze op uw werkplaats niet akkoord zijn gegaan met uw manier van werken. Dit kan echter niet meteen gelden als een voorbeeld van racisme. Gevraagd of u nog andere feiten meemaakte, verwijst u op een uiterst vage manier naar de mogelijkheid om op een racistische manier behandeld te worden bij administratieve procedures. Gevraagd naar uw eigen persoonlijk ervaring, verwijst u naar de oplichting die u meemaakte met uw werkgever (CGVS, p. 13). Er dient echter opgemerkt te worden dat dit een feit van gemeenschappelijke aard is en dat u op geen enkele manier weet aan te tonen dat u in het kader van dit feit met racisme te maken kreeg. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u geenszins weet aan te tonen dat u in Griekenland het slachtoffer van racisme was.

U verklaart opgelicht te zijn geweest door uw werkgever. Zo werkte u gedurende uw verblijf in het opvangcentrum meer dan een maand lang bij een bepaalde werkgever, maar u werd niet uitbetaald. Deze werkgever zou u bovendien ook met de dood bedreigd hebben (CGVS, p. 10). Dit gebeurde toen u zich nog in het opvangcentrum bevond (CGVS, p. 10). U ging langs bij de politie, maar zij lieten u weten dat ze u niet konden helpen (CGVS, p. 10). Opmerkelijk is dat u maar zeer weinig over dit incident weet te vertellen (CGVS, p. 14) en dat u bovendien geen enkel begin van bewijs weet voor te leggen. Verder dient opgemerkt te worden dat u gedurende uw persoonlijk onderhoud verklaart dat uw werkgever D. (...) heette en dat u zijn achternaam niet kent (CGVS, p. 14). Op de DVZ verklaarde u echter dat uw werkgever G. (...) heette (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Deze uiteenlopende verklaringen tasten de geloofwaardigheid van dit incident verder aan. Voorts verklaart u ook door huurlingen in elkaar te zijn geslagen geweest bij aankomst in Griekenland (CGVS p. 10; CGVS, p. 14). Ook hier kan u geen enkel bewijs over neerleggen, waardoor beide feiten zich berusten op een louter blote bewering. Er dient verder opgemerkt te worden dat beide feiten die u meemaakte als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland – de oplichting door uw werkgever alsook het incident bij aankomst op het strand – zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

U hekelt verder ook het feit dat er geen goede medische behandeling voorhanden was (CGVS, p. 9). Zo geraakte u in Gaza gewond in 2014 en 2021 (CGVS, p. 11) en heeft u last van een gebroken neus alsook problemen aan uw been, arm en rug (CGVS, p. 11). Gevraagd op welke manier u in Griekenland medische

bijstand zocht, verklaart u dat u naar de apotheker ging en daar medicatie kocht (CGVS, p. 11). U verklaart verder dat u ook een afspraak trachtte te maken in het ziekenhuis gedurende uw verblijf in het opvangcentrum, maar dat u pas een afspraak kreeg drie maanden later, hetgeen u kwalificeert als abnormale verwaarlozing (CGVS, p. 11). In Athene ging u niet op zoek naar hulp voor uw medische problemen (CGVS, p. 12). Ook hier verschillen uw verklaring weer van uw verklaringen bij de DVZ, waar u verklaarde dat u in Athene wél om medische hulp vroeg maar dat uw afspraak bij de dokter pas zeven maanden later zou kunnen plaatsvinden (Vragenlijst CGVS, vraag 5).

Wat er ook van zij, u verklaart verder ook geen AMKA te hebben en er ook geen aangevraagd te hebben (CGVS, p. 8). Het Commissariaat-generaal wijst – zoals hierboven reeds aangekaart – erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooiën van deze procedures in de periode 2020-2024 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaeegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u beroep zou hebben gedaan op een overheidsinstantie of overheidsorganisatie om ondersteuning te krijgen. Het komt u als statushouder toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland u bieden terdege te gebruiken, hetgeen u allerminst aantoot.

Voorts wenst het CGVS op te merken dat het inderdaad mogelijk is dat u voor het zien van een bepaalde dokter enige wachttijd dient te doorstaan. U geeft namelijk aan dat u ook in België een wachttijd van 2 à 3 maanden werd meegedeeld toen u een afspraak trachtte vast te leggen (CGVS p. 4; p. 12). U kreeg op een bepaald moment wel een afspraak voor uw arm met een wachttijd van 2 maanden, maar u ging er niet naartoe omdat u de weg naar het ziekenhuis niet kende (CGVS, p. 12). Deze verklaring verdient echter weinig ernst. Er wordt verwacht dat u de nodige inspanningen doet om u naar de medische afspraken te begeven.

U legt een aantal medische documenten neer tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo legt u vooreerst een attest van traumatische letsels neer d.d. 28.10.2024 (document 2 groene map). De objectieve waarnemingen maken gewag van verschillende littekens en in het attest wordt vermeld dat deze littekens alsook een gebroken neus het resultaat zouden zijn van slagen met knuppels gedurende uw reisweg. Dit certificaat kan echter geenszins aantonen dat u deze littekens wel degelijk ten gevolge van knuppelslagen opliep gedurende uw reisweg daar dit louter gebaseerd is op uw verklaringen. Bovendien, en zoals hierboven reeds opgemerkt, kan hetgeen u meemaakte bij aankomst in Griekenland niet zonder meer als representatief worden beschouwd voor uw situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

U legt verder ook een rapport van de spoeddiensten neer d.d. 02.05.2024 (document 3A groene map). Dit document maakt echter geen officiële diagnose uit, maar betreft louter een anamnese waarin vermeld wordt dat u reeds 3 jaar lang te maken zou hebben met pijn aan uw rechterbeen ten gevolge van een kogelinslag, alsook wordt melding gemaakt van complicaties omwille van het crush-syndroom en vasomotore stoornis. Er wordt een echo van uw been aangevraagd. Ook hier dient vastgesteld te worden dat dit document gebaseerd is op uw verklaringen. Bovendien kan aan dit document geen argumentatie worden toegeschreven waarom het u voor u niet mogelijk zou zijn om u in Griekenland te vestigen. Dit laatste geldt overigens ook voor de aanvraag voor de opinie van een specialist (document 3B groene map).

Tenslotte meent het CGVS dat u voldoende autonoom en zelfredzaam bent om u zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen. U bleek in staat uw reis uit Gaza te organiseren (CGVS, p. 5). U kon in Griekenland aan de slag in de bouwsector, weliswaar in het zwart, wanneer u nog in de asielprocedure zat (CGVS, p. 8). U deed na het verkrijgen van uw status geen poging tot het vinden van een legale job (CGVS, p. 13). U organiseerde zelf uw reis naar België, met het geld dat u verdiende gedurende uw werkperiode in Griekenland (CGVS, p. 9). Het CGVS ziet met andere woorden niet in waarom u zich niet in Griekenland zou kunnen vestigen om een duurzaam leven uit te bouwen. Uit niets uit uw administratief dossier blijkt dat u daar tot op heden een degelijke poging toe ondernam. De neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw Palestijns paspoort, Palestijnse identiteitskaart en geboortecertificaat kunnen hoogstens uw identiteit en herkomst aantonen, hetgeen heden niet meteen in vraag wordt gesteld. Uw UNRWA-registratie alsook uw bewijs van oplichting in Palestina gaan uw situatie in Gaza aan, hetgeen in de huidige procedure buiten

beschouwing wordt gelaten. Uw medische documenten werden hierboven reeds besproken, net als uw aangifte bij de politie van het verlies van uw Grieks paspoort. De bewijsstukken aangaande de afvoering van ambtswege hebben niet meteen een invloed op uw huidige procedure. De foto's die u neerlegt kunnen op eender welk moment en op eender welke plaats getrokken zijn. De foto's van uw Griekse verblijfstitel en uw Grieks paspoort tonen aan dat u wel degelijk over een beschermingsstatus in Griekenland geniet en tonen ook de geldigheid van deze documenten aan.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 4 EVRM, van de artikelen 4, 13, 15 en 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen “48 tot en met 48/7”, 51/4, 57/6, 57/6/1, 57/6/2, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wet van 18 juli 1966 betreffende het gebruik van talen in administratieve aangelegenheden en van “(d)e beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het beginsel van redelijkheid, grondigheid, voorzichtigheid en zorgvuldigheid”.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij twee medische stukken (bijlage 2) alsook algemene informatie omtrent de situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (bijlagen 3-24).

3.2. Op 17 december 2025 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie inzake de algemene situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.3. Ter terechtzitting legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met als bijlage een schrijven d.d. 19 november 2025 van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties aan het Commissariaat-generaal (en DVZ). In haar aanvullende nota verwijst verzoekende partij tevens naar verschillende rapporten aangaande de algemene situatie voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland.

3.4.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

3.4.2. De Raad duidt er vooreerst op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste

toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 51/4 en 57/7 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wet van 18 juli 1966 betreffende het gebruik van talen in administratieve aangelegenheden geschonden acht. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

3.4.3. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.4.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./Bundesrepublik Deutschland*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Er kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon, die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij, bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3.4.5. Uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Blijkens de verklaringen van verzoekende partij en de stukken in het administratief dossier werd verzoekende partij op 21 november 2023 een vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en werd zij in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, ADET genaamd, die drie jaar geldig is (van 21/11/2023 tot 20/11/2026), en een Grieks reispaspoort, dat vijf jaar geldig is (van 04/02/2024 tot 03/02/2029) (zie verklaring DVZ, vragen 23 en 27; notities CGVS, p. 6; Griekse verblijfstitel en Grieks paspoort (kopieën) (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 11 en 12); ‘Aanvraag derde landen Griekenland’ (administratief dossier, stuk 6, map landeninformatie)).

Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Er kan dan ook worden aangenomen dat haar internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is.

3.4.6. In zoverre verzoekende partij meent dat er door verwerende partij geen of onvoldoende concrete, actuele landeninformatie inzake de specifieke situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland werd bijgebracht, benadrukt de Raad evenwel dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar meerdere (actuele) bronnen met betrekking tot de specifieke situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland, waaronder het “*Country Report: Greece. Update 2023*” van AIDA/ECRE d.d. juni 2024, het rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024, het “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024, het verslag “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*” van de Europese Commissie d.d. 4 april 2025 en het rapport “*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*” gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in april 2025. Tevens dient gewezen te worden op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota.

In haar aanvullende nota bekritiseert verzoekende partij het rapport “*Aide aux migrants*”, gepubliceerd door Cedoca op 25 juli 2025, stellende dat de informatie in dit rapport niet (langer) correct en/of actueel is. Ter staving van haar betoog voegt zij als bijlage bij haar aanvullende nota een schrijven d.d. 19 november 2025 van een tiental afgevaardigden van Griekse (hulp)organisaties aan het Commissariaat-generaal (en DVZ), waarin verzocht wordt om voormeld rapport buiten beschouwing te laten bij de beoordeling van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat verwerende partij noch in de bestreden beslissing noch in haar aanvullende nota verwijst naar dit rapport. Evenmin steunt de Raad zich in zijn beoordeling op dit rapport.

De Raad onderstreept verder dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde rapporten en informatie aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. De Raad is dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de actuele situatie in Griekenland voor begunstigden van internationale bescherming.

3.4.7. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie kan verder niet worden afgeleid dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu slaagt verzoekende partij er evenwel niet in aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zal komen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.4.8. Vooreerst duidt de Raad erop dat eventuele problemen die verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland meemaakte vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend – *in casu* verklaart zij bij haar aankomst in Griekenland te zijn aangevallen door huurlingen, dat zij slecht behandeld werd in het opvangcentrum te Kos en dat zij ook opgelicht werd door een werkgever op Kos (notities CGVS, p. 3, 10 en 14) – zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, de diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Zij het bovendien vastgesteld dat zij wat betreft de aanval door huurlingen en de oplichting door een werkgever niet verder komt dan blote, ongestaafde beweringen. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij uiteenlopende verklaringen aflegt over de persoon door wie zij werd opgelicht, nu zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij opgelicht werd door G., een werkgever waarvoor zij in Athene schilderwerken deed (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dan weer slechts gewag maakte van een werkgever op Kos die haar oplichtte en D. heette (notities CGVS, p. 14). Zij bevestigde hierbij expliciet dat dit de enige keer was dat zij opgelicht werd in Griekenland (notities CGVS, p. 14). Verder kon zij maar weinig concreets vertellen over deze oplichting en wist zij evenmin de achternaam van deze persoon (notities CGVS, p. 14). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van deze voorgehouden oplichting door een werkgever op Kos, waardoor ook aan haar bewering dat hij ermee dreigde haar te zullen vermoorden geen enkel geloof kan worden gehecht. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen hoe dan ook uit niets dat zij nog concrete problemen zou hebben gekend met deze persoon nadat zij Kos verliet. Nochtans bleef zij nog ongeveer een maand in Griekenland (Athene) (notities CGVS, p. 7). Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat zij, als begunstigde van internationale bescherming, desbetreffend bij terugkeer niet zou kunnen rekenen op hulp en/of bescherming door de Griekse autoriteiten. Het loutere gegeven dat de politie geen actie ondernam toen zij aangifte deed van deze feiten (notities CGVS, p. 14) volstaat niet om aan te tonen dat het haar desbetreffend bescherming ontbeert in Griekenland. Dit geldt des te meer nu zij zich op geen enkel moment wendde tot andere overheidsinstanties of (hulp)organisaties inzake dit incident en het volgens haar gebrekkige optreden van de politie.

3.4.9. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet in staat was/is de nodige officiële documenten – meer bepaald een Griekse verblijfsvergunning (ADET), een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) – te bekomen waarmee zij in Griekenland haar rechten kan doen gelden wat betreft o.a. de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt en onderwijs, laat staan dat zij zou aantonen dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht kwam of bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Zo dient te worden herhaald dat zij in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfsvergunning (ADET) alsook een Grieks reispaspoort, die bovendien nog steeds geldig zijn (respectievelijk tot 20/11/2026 en 03/02/2029).

Waar uit de verklaringen van verzoekende partij moet blijken dat zij niet langer in het bezit is van haar (afgedrukte) verblijfsdocumenten, meent de Raad vooreerst dat verzoekende partij zulks geenszins aannemelijk maakt gelet op haar flagrant tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Immers verklaarde zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juni 2024 meermaals en uitdrukkelijk zowel haar ADET als haar paspoort te hebben vernietigd (zie 'Bijkomende vragen M-status Griekenland' en verklaring DVZ, vraag 23 (administratief dossier, stuk 7, map DVZ)), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 6 mei 2025 voorhield deze documenten ongeveer twee maanden geleden te zijn kwijtgeraakt (notities CGVS, p. 7). Tevens stelde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat zij geen kopie had van deze documenten (verklaring DVZ, vraag 23 (*ibid.*)), terwijl later tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij wel degelijk hiervan een kopie heeft (notities CGVS, p. 8). Ten slotte is het uiterst bevreemdend dat zij zich tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal ook niet kan herinneren hoe zij haar documenten dan kwijtraakte (notities CGVS, p. 7). Voorgaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat verzoekende partij wel degelijk nog steeds in het bezit is van haar Griekse documenten, waaronder haar ADET, en deze bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Het door haar bijgebrachte attest van aangifte van verlies (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 8) doet hieraan geen afbreuk, nu dit attest louter op haar verklaringen berust en dus geenszins een bewijs van het effectief verlies van haar documenten uitmaakt. Overigens vermeldt het attest enkel het verlies van haar Griekse verblijfstitel met dezelfde serienummer zoals vermeld op haar ADET en niet van haar Grieks paspoort.

Bovendien, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan haar bewering niet langer in het bezit te zijn van haar (afgedrukte) verblijfsdocumenten, *quod non*, wijst de Raad erop dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning, *i.e.* het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning, verliest niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. Zoals reeds opgemerkt, is de verblijfsvergunning van verzoekende partij nog steeds geldig (tot 20/11/2026) en is zij enkel niet langer in het bezit van haar afgedrukte verblijfsvergunning. Blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde informatie, is het mogelijk om een duplicaat te verkrijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Hiertoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten. Hoewel de voorliggende informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze informatie evenwel geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekende partij niet langer in het bezit is van haar afgedrukte verblijfsvergunning, *quod non*, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Ook inzake de vraag of zij al dan niet in bezit werd gesteld van een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) legt verzoekende partij uiteenlopende verklaringen af. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hield zij nog voor in Griekenland wel degelijk over een AFM en AMKA te hebben beschikt ('Bijkomende vragen M-status Griekenland' (*ibid.*)), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelt in Griekenland geen AFM en AMKA te hebben gehad (notities CGVS, p. 8). In verband met de AFM bemerkt de Raad evenwel dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen – wat *in casu* het geval is – automatisch een AFM krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen. Dit AFM wordt behouden wanneer de betrokkene een internationale beschermingsstatus krijgt toegekend en blijft geldig zolang de ADET geldig is. Wel dient de begunstigde van internationale bescherming wanneer hij in het bezit wordt gesteld van zijn ADET een afspraak te maken bij het bevoegde belastingkantoor om de gegevens van het AFM bij te werken, hetgeen mogelijk is zolang de ADET geldig is (zie "*Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights*" gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 20-21). Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat het voor haar niet mogelijk was om deze administratieve stap te vervullen. De Raad benadrukt hierbij dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Verzoekende partij verklaart dat zij geld diende te betalen (350 euro) om een AFM en AMKA te krijgen (notities CGVS, p. 13). Echter is het opmerkelijk dat zij lijkt te suggereren dat zij dit niet kon financieren terwijl zij vervolgens wel in staat bleek te zijn om haar vliegtickets naar België te betalen met het geld dat zij verdiende met het zwartwerk dat zij deed in Athene (notities CGVS, p. 9). Het feit dat zij niet beschikte over de nodige documenten waarmee haar rechten kon doen gelden wat betreft o.a. de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt en onderwijs, is dan ook geheel te wijten aan haar eigen nalaten. Voorts toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij bij terugkeer naar Griekenland niet in staat zal zijn voormelde administratieve stap inzake het bijwerken van haar gegevens van haar AFM te vervullen en een AMKA aan te vragen en te activeren. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

3.4.10. Waar verzoekende partij gewag maakt van bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg en racisme tijdens haar verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming (notities CGVS, p. 7, 9, 11-13 en 15), onderstreept de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat zij evenwel niet aantoonst dat haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van die aard was dat zij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals

eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Bovendien toont verzoekende partij, in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat zij haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, nu immers vastgesteld moet worden dat zij hiertoe eerder beperkte stappen heeft gezet.

In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat *in casu* uit het gedrag van verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij nooit de oprechte intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Met name dient te worden vastgesteld dat zij kort na de toekenning van haar internationale beschermingsstatus en *quasi* onmiddellijk nadat zij in het bezit werd gesteld van haar Griekse verblijfsdocumenten Griekenland verliet. Meer bepaald werd haar op 21 november 2023 de vluchtelingenstatus toegekend en verkreeg zij haar Griekse verblijfsdocumenten ongeveer een maand à anderhalve maand later waarop zij Griekenland verliet (notities CGVS, p. 6). Volgens haar verklaringen zou zij in totaal ongeveer twee maanden in Griekenland hebben verbleven (notities CGVS, p. 6-7). Zij gaf hierover expliciet aan dat zij in Griekenland louter wachtte op haar Griekse verblijfsdocumenten zodat zij haar reis kon verderzetten (verklaring DVZ, vraag 33). Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij op geen enkel moment de daadwerkelijke intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dit uiterst kortstondig verblijf na het verkrijgen van internationale bescherming en de juiste documenten, conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid of medische zorg in Griekenland. De Raad benadrukt dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om een duurzaam leven in Griekenland op te bouwen. Gelet op haar uiterst kortstondig verblijf in Griekenland na het verkrijgen van de internationale bescherming en de juiste documenten, kan reeds *a priori* niet worden aangenomen dat zij in Griekenland daadwerkelijke en ernstige pogingen ondernam om haar leven aldaar uit te bouwen en er haar rechten te doen gelden.

Ook uit de verdere verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland nauwelijks stappen heeft gezet om haar rechten aldaar als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Wat betreft huisvesting, verklaart zij dat zij nadat zij het opvangcentrum in Kos diende te verlaten naar Athene ging alwaar zij nog drie à vier weken op straat leefde alvorens te vertrekken uit Griekenland (notities CGVS, p. 7). Zij wendde zich hierbij op geen enkel moment tot (hulp)organisaties die haar zouden kunnen helpen met het vinden van huisvesting. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals aangaf dat zij in Athene bij vrienden verbleef ('Bijkomende vragen M-status Griekenland' en verklaring DVZ, vraag 33 (*ibid.*)). Deze vaststelling ondergraaft op ernstige wijze de later door haar beweerde leefomstandigheden tijdens haar (korte) verblijf in Athene.

Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij in de korte tijd dat zij in Athene was ook in staat was om te werken. Meer bepaald deed zij zwartwerk in de bouwsector (notities CGVS, p. 8). Zij raakte aan deze jobs via haar kennissen en vrienden (notities CGVS, p. 13). Zij ondernam geen enkele poging om een officiële job te vinden (notities CGVS, p. 13). Zoals *supra* reeds bemerkt, verklaarde zij hierover dat zij dan 350 euro moest betalen om haar AFM en AMKA in orde te brengen (notities CGVS, p. 13). Dient echter te worden herhaald dat het niet ernstig is dat zij lijkt te suggereren dat zij dit niet kon financieren terwijl zij vervolgens wel in staat bleek te zijn om haar vliegtickets naar België te betalen met het geld dat zij verdiende met haar zwartwerk (notities CGVS, p. 9).

Wat betreft de toegang tot medische zorg, verklaart verzoekende partij dat zij in Griekenland geen medische zorg kreeg voor de verwondingen die zij opliep tijdens de oorlog in Palestina (notities CGVS, p. 3). Evenwel oordeelt de Raad dat verzoekende partij er geenszins van overtuigt dat haar de toegang tot de gezondheidszorg in Griekenland volledig werd geweigerd. In haar zoektocht naar medische zorg zou zij tijdens haar verblijf op Kos naar een apotheek zijn gegaan alsook naar een ziekenhuis waar ze echter niet geholpen werd en drie maanden zou moeten wachten voor een afspraak (notities CGVS, p. 11).

Hoewel er in haar opvangcentrum een dokter aanwezig was, ging zij nooit bij deze dokter langs stellende dat hij haar toch niet zou kunnen helpen (notities CGVS, p. 12). Evenmin zocht zij in Athene, waar zij ongeveer een maand verbleef, op enig moment naar medische hulp (notities CGVS, p. 7 en 12). Ook over dit laatste legde zij overigens uiteenlopende verklaringen af, nu zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde wel degelijk medische zorg te hebben gezocht in Athene maar dat zij pas op afspraak zou kunnen gaan na zeven maanden ('Bijkomende vragen M-status Griekenland (*ibid.*)). Haar verklaringen getuigen dan ook allerminst van ernstige pogingen om medische zorg te bekomen in Griekenland. Dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat uit de voorliggende informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming die niet over een AMKA beschikken in Griekenland niet geheel verstoken zijn van gezondheidszorg. Immers hebben zij gratis toegang tot medische noodhulp. Verder zijn er medische centra en poliklinieken in het beheer van ngo's die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Ook hebben veel gemeenten medische centra waar ook statushouders zonder AMKA terecht kunnen. Tevens kunnen statushouders zonder AMKA gratis of tegen een kleine vergoeding toegang krijgen tot de benodigde medicijnen indien er een recept is voorgeschreven door een arts in een openbare instelling, zoals een ziekenhuis of een medisch centrum ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49-50; "Recognised Refugees 2025. March 2025. Access to documents and socio-economic rights" gepubliceerd door RSA in april 2025, p. 35).

Daarnaast gaf zij aan Griekenland te hebben verlaten omwille van het racisme (notities CGVS, p. 9). Wat betreft evenwel de vele politiecontroles waarnaar zij in dit verband verwijst (notities CGVS, p. 9 en 15); bemerkt de Raad dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet blijkt dat dit meer betrof dan loutere identiteitscontroles. Dergelijke feiten zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van haar grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen. Indien verzoekende partij meent in Griekenland onheus te worden behandeld door de politie, kan bovendien worden verwacht dat zij zich ook desbetreffend voor hulp of bescherming richt tot de bevoegde instanties en alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt. Uit het enkele gegeven dat zij tijdens een beperkt aantal incidenten het slachtoffer zou zijn geweest van een zekere discriminatie in Griekenland kan evenmin worden afgeleid dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie en haar niet in staat zou stellen om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. Evenmin kan het ernstig worden genoemd dat zij na enkele negatieve ervaringen door enkele lokale Griekse politieagenten alle Griekse autoriteiten over dezelfde kam zou scheren en zij aan geen enkele Griekse autoriteit hulp zou hebben gevraagd. Verder geeft verzoekende partij nog aan dat zij op haar werkplaats onheus werd behandeld omdat zij Arabier is (notities CGVS, p. 13). Haar loutere verklaring dat men op haar werkplaats niet akkoord zou zijn gegaan met haar manier van werken, kan echter niet volstaan om aan te tonen dat er sprake zou zijn geweest van racisme. Gevraagd of zij nog andere feiten meemaakte, verwees zij op een uiterst vage manier naar de mogelijkheid om op een racistische manier behandeld te worden bij administratieve procedures (notities CGVS, p. 13). Gevraagd naar haar eigen persoonlijke ervaring, haalde zij de oplichting die zij meemaakte met haar werkgever aan (notities CGVS, p. 13). Evenwel weet zij op geen enkele manier concreet aan te tonen dat zij in het kader van dit feit met racisme te maken kreeg. Verder merkt de Raad in dit verband nog op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Er mag dan ook van verzoekende partij worden verwacht dat zij zich bij eventuele problemen van vijandigheid, racisme en discriminatie voor hulp en/of bescherming richt tot de Griekse autoriteiten. Echter blijkt uit niets dat verzoekende partij ernstige pogingen ondernam om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen.

3.4.11. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij brengt foto's en medische stukken aan inzake haar littekens en verwondingen aan haar been, arm, neus en rug (notities CGVS, p. 11; administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 2-3 en 10), doch kan noch uit haar verklaringen, noch uit deze stukken worden afgeleid dat deze medische

problemen van die aard en/of ernst zijn dat deze belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie. Zo bleek zij ondanks haar verwondingen toch in staat te zijn om in Griekenland in de bouw te werken (notities CGVS, p. 8). Verder dient te worden opgemerkt dat nergens uit blijkt dat zij reeds ernstige pogingen ondernam om in België medische zorg te krijgen. Zij maakte een afspraak, doch daagde niet op louter omdat zij de weg naar het ziekenhuis niet wist (notities CGVS, p. 12-13). Dergelijke reden kan niet ernstig worden genoemd, nu immers verwacht mag worden dat verzoekende partij de nodige inspanningen doet om zich naar de medische afspraken te begeven. Na deze gemiste afspraak, liet zij bovendien na een nieuwe afspraak te maken (notities CGVS, p. 12-13). Zulks getuigt allerm minst van een dringende nood aan medische zorg. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoekende partij zelf aan momenteel geen dringende en noodzakelijke zorg te behoeven ('Bijkomende vragen M-status Griekenland' (*ibid.*)). Derhalve liggen er evenmin concrete elementen voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij nood heeft aan zware zorg en/of een complexe monitoring. Waar in de aanvullende nota van verzoekende partij nog op algemene wijze gewezen wordt op de psychologische impact van de situatie in Gaza op Palestijnse verzoekers, bemerkt de Raad dat, hoewel op zich niet betwist wordt dat de situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op verzoekende partij, *in casu* nergens uit blijkt dat verzoekende partij persoonlijk dermate zware psychische problemen ondervindt dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden. Door verzoekende partij wordt geen enkel medisch en/of psychologisch attest bijgebracht inzake haar mentale gezondheidstoestand, laat staan dat zij zou aantonen dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard en/of ernst is dat deze haar bij terugkeer naar Griekenland zou verhinderen haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland.

Er kan *in casu* worden aangenomen dat verzoekende partij voldoende autonoom en zelfredzaam is om zich bij terugkeer naar Griekenland zelfstandig te handhaven, alsook dat zij er beschikt over een ondersteunend netwerk. In Gaza had zij verschillende jobs in de landbouw en bouw (notities CGVS, p. 5). Met het geld dat zij had gespaard, regelde en betaalde zij zelf haar reis uit Gaza via een reisbureau (notities CGVS, p. 5). Zij betaalde hiervoor een bedrag van ongeveer 1500 euro (verklaring DVZ, vraag 32). In Griekenland kon zij via haar netwerk aan de slag in de bouw en kon zij met het geld dat zij hiermee verdiende haar reis naar België betalen (notities CGVS, p. 9 en 13). Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hield zij tevens voor dat zij ook voor onderdak op haar netwerk in Griekenland kon steunen (zie *supra*). Verder was zij ook in staat haar Griekse ADET en Grieks reispaspoort te bekomen, *i.e.* documenten die niet automatisch worden afgegeven maar waarvoor bepaalde administratieve stappen dienen te worden ondernomen. Zij deed hiervoor beroep op de hulp van een advocaat (notities CGVS, p. 6). Haar verklaringen getuigen dan ook van zelfredzaamheid, de capaciteit om complexe stappen te ondernemen, keuzemogelijkheden, eigen middelen en een ondersteunend netwerk.

3.4.12. Verder kan verzoekende partij evenmin volstaan met een loutere algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten voor internationale bescherming in Griekenland teneinde aan te tonen dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Zij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter in gebreke blijft.

3.4.13. De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielp procedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

3.4.14. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.4.15. De door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 5, map documenten) werpen geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

Haar Palestijns paspoort en de kopieën van haar Palestijnse identiteitskaart en haar geboortecertificaat (*ibid.*, docs. 1, 4-6) bieden louter een indicatie van haar identiteit en herkomst, *i.e.* elementen die *an sich* niet ter discussie staan. De kopie inzake haar UNRWA-registratie en het document inzake de oplichting waarvan zij in Palestina het slachtoffer werd (*ibid.*, doc. 7), betreft haar situatie in Palestina, hetgeen in deze huidige procedure buiten beschouwing wordt gelaten. De situatie wordt namelijk beoordeeld ten opzichte van het land waar verzoekende partij internationale bescherming geniet, namelijk Griekenland. De documenten aangaande de afvoering van ambtswege (*ibid.*, doc. 9) bevatten geen elementen die dienstig zijn voor de beoordeling van haar situatie in Griekenland en werpen dan ook geen ander licht op bovenstaande beoordeling. De foto's van haar Griekse verblijfstitel en haar Grieks paspoort (*ibid.*, docs. 11 en 12) tonen aan dat verzoekende partij in Griekenland een internationale beschermingsstatus kreeg toegekend, dat zij in dit kader Griekse verblijfsdocumenten verkreeg en dat deze documenten nog steeds geldig zijn, hetgeen evenmin ter discussie staat en waarmee *supra* rekening werd gehouden. Het attest inzake haar aangifte bij de politie van het verlies van haar Griekse verblijfsvergunning (*ibid.*, doc. 8) werd *supra* reeds besproken. Ook op de medische documenten en foto's inzake haar verwondingen (*ibid.*, docs. 2-3 en 10) werd hierboven reeds ingegaan. Waar in het medisch attest d.d. 28 oktober 2024 (*ibid.*, doc. 2) de vastgestelde littekens en gebroken neus nog worden toegeschreven aan het geweld waarvan verzoekende partij het slachtoffer zou zijn geworden tijdens haar reisweg, bemerkt de Raad nog dat verzoekende partij zelf haar verwondingen enkel toeschreef aan de oorlog in Palestina. Haar gebroken neus zou voorts zijn veroorzaakt door de instorting van haar woning in 2014 (notities CGVS, p. 3 en 11; 'Bijkomende vragen M-status Griekenland' (*ibid.*)). De Raad wijst er hierbij nog op dat medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen opliep. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij opnieuw de reeds eerder door haar bijgebrachte medische stukken (bijlage 2; zie ook administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 2-3). Met het louter opnieuw bijbrengen van deze documenten wordt op generlei wijze afbreuk gedaan aan de hierboven gedane bevindingen inzake de door haar aangehaalde medische problemen en de desbetreffend bijgebrachte medische stukken.

3.4.16. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie in Palestina is *in casu* dan ook niet dienstig voor de beoordeling van het verzoek van verzoekende partij. De situatie wordt namelijk beoordeeld ten opzichte van het land waar zij internationale bescherming geniet, namelijk Griekenland.

3.4.17. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen

staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

3.4.18. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT